

מים פתוחים ולב סגור

מאת: אנדרי טוט

התרגשתי מאד ממכתבו של מר **עדי פרג** והופתעתי שיש עוד ישראלים כמוהו. כאחד שחלומו וסיכוייו למדליה האולימפית התנפצו בגלל החלטות זרות לרוח הספורטיבית ונגועות באנטישמיות, מבין אני את כאבם ואת תסכולם של השחיינים, של המשפחות וכל אנשי המקצוע בענף הצעיר הזה. מעטים מבינים את גודל ההישג של השחיינים שלנו ואינני מתפלא מכל המתרחש בו.

אנו עוברים תקופה קשה למדינה כולה, בה הערכים הבסיסיים היטשטשו. רווחים מהירים בדרכים לא הכי כשרות זוכות להערכה בחיי היום יום. זה מקרין גם על הספורט הישראלי.

מי שחושב שבמדינה בה שחיתות וגניבה הן לא מילים גסות, ניתן בו זמנית גם לכבד עבודה, השקעה, ויושר, הוא טועה או שוטה. אין כבוד ואין הערכה לעבודה הקשה. למאמנים ולשחיינים המשקיעים במרחקים הארוכים, הילה של "משוגעים" זוהרת מעל ראשם. גם באליפות ישראל, שחיין גילאים יכול לשחות 800 ו-1500 רק בבוגרים. ברוב התחרויות מגבילים את התחרות למקצה אחד בלבד במרחקים הארוכים.

אין אליפות גילאים למרחקים. לעומת זאת במשחי ה-50 מ' יש לנו אלופים בכל הסגנונות בכל הגילאים והם זוכים בכל הקופה. תבואו לאליפות ישראל ותגלו שגם המאמנים בורחים מהבריכה בזמן המשחים הללו. נכון עושה האיגוד שמשקיע בקידום הענף החדש הזה, אך אין זה מספיק.

אנו מדינה קטנה ואין בה מספיק תחרויות המתאימות לענף. במידה ורוצים באמת לקדם את הענף יש לעודד יציאה של קבוצות גדולות יותר של שחיינים ומאמנים לתחרויות בינלאומיות.

דניאל ואולגה הוכיחו שבתחום הזה אנו מדינה חזקה שיכולה להבטיח את מקומה, במועדון האקסקלוסיבי של המים פתוחים. לא כך לצערי במועדון מדינות התרבות.

לסיום אני רוצה לשתף אתכם בשמועה שנפוצה לפני שנה באליפות המים הפתוחים, בזמן ביקורו של בוש בישראל. הנשיא בוש הגיע לארץ והבטיח לנו מאות מיליוני דולרים להשקעה בענף "המים הפתוחים". המטרה והיום ומתקרבים, "כל ישראל ישחו בים".

זה לא ריקוד, זו הרמיה לקראת משה.